



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 marca 2026 r.

Pozycja 28

POSTANOWIENIE

z dnia 17 września 2025 r.

Sygn. akt Ts 21/25

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.D. o zbadanie zgodności:

art. 98a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. Nr 30 poz. 151, ze zm.) „w zakresie cofającym uprawnienia do kierowania pojazdami osobom które w ramach wykonywanego zawodu prowadzą pojazdy mechaniczne”, z art. 65 ust. 1, art. 2, art. 24, art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 stycznia 2025 r. (data nadania) R.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

Komendant Wojewódzki Policji w Ł. 7 lutego 2023 r. złożył wniosek o sprawdzenie kwalifikacji skarżącego, ponieważ dopuścił się on wielokrotnego naruszenia przepisów ruchu drogowego i w okresie krótszym niż rok uzyskał łącznie 25 punktów karnych. Następnie decyzją z 13 marca 2023 r. (nr [...]) Starosta R. skierował skarżącego na egzamin sprawdzający kwalifikacje. Wskazał jednocześnie, że egzamin powinien być złożony w terminie czterech miesięcy.

W związku z tym, że skarżący nie przystąpił do egzaminu, decyzją z 24 sierpnia 2023 r. (nr [...]) Starosta R. cofnął mu uprawnienia do kierowania pojazdami do czasu podania się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji i uzyskania pozytywnego wyniku egzaminu państwowego.

Skarżący złożył od powyższej decyzji odwołanie, ale Samorządowe Kolegium Odwoławcze w S. 9 października 2023 r. (nr [...]) utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy.

Następnie skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. Wyrokiem z 3 września 2024 r. (sygn. akt [...]) skarga została oddalona.

Jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji skarżący wskazał wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z 3 września 2024 r. (sygn. akt [...]), doręczony mu 4 października 2024 r.

Zdaniem skarżącego, który jest kierowcą zawodowym, odebranie mu prawa jazdy za przekroczenie w okresie krótszym niż rok limitu 24 punktów karnych jest niezgodne ze wskazanymi przepisami Konstytucji. Naruszona została zasada równości, stanowiąca rozwinięcie zasady demokratycznego państwa prawa, ponieważ sankcja ta jest szczególnie dotkliwa poprzez pozbawienie skarżącego możliwości zarobkowania. Ponadto godzi w jego wolność wyboru zawodu i miejsca pracy, zasadę ochrony pracy oraz zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 27 stycznia 2025 r. (doręzonego pełnomocnikowi skarżącego 6 lutego 2025 r.) skarżący został wezwany, pod rygorem ujemnych skutków procesowych, do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) złożenie dwóch odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami (z wyjątkiem pełnomocnictwa); 2) złożenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna; 3) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, w szczególności: a) decyzji: Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z 9 października 2023 r. (nr [...]) oraz Starosty R. z 24 sierpnia 2023 r. o cofnięciu skarżącemu uprawnienia do kierowania pojazdami, b) wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego; udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia; poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

We wniesionym do Trybunału 13 lutego 2025 r. (data nadania) piśmie procesowym skarżący wykonał powyższe zarządzenie, przesyłając wskazane dokumenty. Jednocześnie oświadczył, że od wskazanego w skardze orzeczenia ostatecznego nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Jedną z przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej, określoną w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a skonkretyzowaną w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, jest wyczerpanie drogi prawnej i uzyskanie przez skarżącego rozstrzygnięcia, którym w sposób ostateczny orzeczono o jego konstytucyjnych wolnościach lub prawach (por. postanowienie Trybunału z 12 września 2018 r., sygn. Ts 177/17, OTK ZU B/2019, poz. 102). Skarga konstytucyjna jest bowiem środkiem prawnym o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym. Zasada subsydiarności w korzystaniu z tego szczególnego środka ochrony wymaga wykorzystania przysługujących skarżącemu zwykłych środków prawnych przed wystąpieniem ze skargą konstytucyjną (zob. wyrok z 28 stycznia 2015 r., sygn. SK 15/14, OTK ZU nr 1/A/2015, poz. 10). Skarga konstytucyjna nie może również zastępować zwykłych środków odwoławczych lub innych środków prawnych (zob. postanowienie z 22 lipca 2014 r., sygn. SK 28/12, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 87 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

Badana skarga nie spełnia wymogu wyczerpania drogi prawnej. Skarżący był stroną postępowania zakończonego decyzją administracyjną oraz związanego z nim postępowania sądowoadministracyjnego przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Ł. (dalej: WSA). Nie skorzystał jednak z przysługującego mu prawa wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA). Skarga kasacyjna w postępowaniu sądowoadministracyjnym, odmiennie niż w postępowaniu przed sądami powszechnymi w sprawach cywilnych czy karnych, stanowi zwyczajny środek zaskarżenia, przysługujący od nieprawomocnych orzeczeń wymienionych w art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.). Zatem nie wnosząc skargi kasacyjnej od wyroku WSA, skarżący nie wyczerpał przysługującej mu drogi prawnej, zmierzającej do ochrony jego konstytucyjnych wolności lub praw, na które powołuje się we wniesionej skardze.

Obowiązkiem skarżącego jest skorzystanie z dostępnych środków procesowych, tak aby w rozumieniu art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK została wyczerpana droga prawna. Trybunał stwierdził, że w niniejszej sprawie warunek ten nie został spełniony, co zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK stanowi podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK – Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie siedmiu dni od daty jego doręczenia.